

HỒI THỨ BẢY MƯƠI HỒ LY TINH

Thích Đình Nhận vừa đi đến cửa, thì trông thấy có một cụ già tuổi độ ngũ tuần, từ trong hồi hỏ bước ra, suýt nữa đụng thẳng vào người chàng. Chàng tươi cười nói:

- Xin chào lão trượng !

Đối phương lộ sắc kinh hãi đưa mắt dò xét Thích Đình Nhận một hồi mới kinh ngạc nói :

- Công tử là ai...?

- Kẻ hèn này là Thích Đình Nhận !

- Ô ! Thích công tử dường như chẳng phải là người trong bản trang?

- Tại hạ chỉ là kẻ qua đường !

- Ô !... Có lẽ trời đã tối nên công tử muốn tìm nơi tá túc?

- Chẳng phải thế !

- Như vậy, Thích công tử muốn...?

- Muốn thỉnh giáo với lão trượng một việc !

- Việc chi thế?

Thích Đình Nhận nói :

- Trong quý trang có người chết chăng?

Lão già ấy liền lộ sắc đau đớn nói :

- Đúng như vậy !

- Nhưng, đồng thời cũng đang có lẽ cười chăng?

- Lẽ cười...?

Đối phương gượng cười, rồi nói tiếp :

- Thích công tử không phải là người trong bản trang, vậy tốt nhất nên sớm rời khỏi nơi này là hơn !

- Tại sao thế?

- Lão phu nói như vậy là hoàn toàn xuất phát từ thiện ý. Thích công tử nên đi ngay là hơn !

Thích Đình Nhận cười lạnh lùng nói :

- Nếu thế thì tôi nhất định không đi, vì tôi cần phải tìm hiểu cho rõ đây là một việc chi đã?

- Công tử thực sự muốn tìm biết việc này hay sao?

- Đúng thế !

Đối phương trầm ngâm một lúc lâu, mới nói :

- Nếu vậy xin mời Thích công tử bước vào trong, rồi tôi sẽ kể lại tử mĩ đầu đuôi mọi việc cho công tử nghe !

Thích Đình Nhận theo ông ta bước vào đại sảnh của gian nhà.

Sau khi đôi bên phân ngôi chủ khách ngôi yên, thì lão già ấy cho Thích Đình Nhận biết tên ông ta là Trương Bảo.

Thích Đình Nhận liền nói :

- Chuyện chi xảy ra như thế?

Sắc mặt của Trương Bảo hiện vẻ sợ hãi :

- Nếu nói ra thì chưa chắc Thích công tử đã chịu tin. Đây là gần đây, trong bản trang đã có Hồ Ly Tinh xuất hiện...!

- Hồ Ly Tinh?

- Đúng thế ! Công tử chẳng thấy trước cửa bốn gian nhà kia có để bốn cỗ quan tài đó sao? Thực đây là một việc khó ai có thể tin được, vì trong tám hôm mà đã có bảy người chết...!

- Sự chết chóc ấy, có tương quan đến con Hồ Ly Tinh?

- Đúng thế ! Trong bốn cỗ quan tài kia đều là thi thể của bốn thanh niên khỏe mạnh. Họ đã bị con Hồ Ly Tinh hút hết tinh dịch, nên thoát dương mà chết !

Thích Đình Nhận nghe thế không khỏi rùng mình, buột miệng nói :

- Thực sự có việc như thế hay sao?

- Đúng vậy !

Lão già tự nhiên rùng mình, dường như mọi hành động rùng rợn còn đang ám ảnh nặng nề đầu óc của lão ta. Qua một lúc, lão ta mới nói tiếp :

- Đầu đuôi câu chuyện là thế này. Mười hôm trước đây, cũng vào một buổi hoàng hôn như vậy, bỗng có một cô gái tuyệt sắc đi vào bản trang. Cô gái ấy xinh đẹp như thiên tiên trên trời. Sau khi cô ta đi vào bản trang, thì đến ngay nhà của Lý Hổ và chẳng bao lâu lại đi trở ra...

- Cô ta vào đấy để làm gì?

- Cô ta vào nhà Lý Hổ, là nghe đâu cô ta đã phải lòng người con cả của Lý Hổ tên gọi là Lý Đàm Thanh. Cô gái ấy sau khi bỏ đi chẳng bao lâu, thì bỗng lại mang một chiếc kiệu hoa màu hồng để yên trước nhà của Lý Hổ bảo rằng nửa đêm hôm ấy Lý Hổ phải đưa Lý Đàm Thanh ngồi vào chiếc kiệu hoa đó, bằng không thì ba mạng người trong nhà sẽ không thoát chết. Khi cô gái đó nói dứt lời, thì liền biến thành một luồng gió bay đi mất ngay !

Nói đến đây, lão già như hầy còn rung sợ, nín bặt không dám nói tiếp nữa.

Thích Đình Nhận cười nhạt :

- Thật sự có một việc như thế hay sao?

- Vậy có lẽ nào tôi đặt điều chẳng? Ngay đêm hôm đó, Lý Hổ đã giấu kín người con trai của mình, rồi đóng kín cửa thật cẩn mật.

Nhưng, đến nửa đêm người ta bỗng nghe có một tiếng âm thật to, rồi tiếp đó có ba tiếng gào thảm thiết vang lên. Tuy nhiên, ngay lúc ấy chẳng có ai dám bước ra xem chuyện gì đã xảy ra cả.

Đến ngày hôm sau, khi mặt trời đã lên cao ba sào, những người bạo dạn mới dám mở cửa bước ra xem, thì thấy hai vợ chồng Lý Hổ và đứa con trai Lý Đàm Thanh đã ngã ra đất nằm chết trước cửa nhà y.

Đến hoàng hôn ngay hôm ấy, con Hồ Ly Tinh đó bước trở lại, đồng thời mang theo cả chiếc kiệu hoa màu hồng...!

Thích Đình Nhận ngắt lời :

- Lần này, thì chắc không ai dám cãi lại không đưa người vào chiếc kiệu của nó?

- Đúng thế ! Lần này thì người ta vì quá sợ nên phải đưa những con trai của nó chỉ định vào chiếc kiệu hoa ấy đúng theo ý muốn của nó. Nhưng chẳng đến quá trưa, thì người đó đã bị thoát dương mà chết...Tiếp đó, lại có mấy người con trai nữa cùng chịu chết dưới tay của Hồ Ly Tinh !

Thích Đình Nhận nói :

- Như thế là đêm nay đến phiên người con trai thứ năm chẳng?

- Đúng như vậy !

Thích Đình Nhận cười nhạt :

- Tại hạ am hiểu đạo thuật, muốn bắt sống con Hồ Ly Tinh này để trừ hại giúp các ông, chẳng rõ ông có bằng lòng chẳng?

Ngoài miệng Thích Đình Nhận nói thế, nhưng trong lòng lại nghĩ rằng :

“Con Hồ Ly Tinh này chỉ là một sự ngộ nhận của dân quê thôi, chứ thật đây chính là một người con gái võ công hết sức cao cường... Tam Võ Vương rất có thể đã bị rơi vào tay người con gái dám đương đầu rồi?”

Nghĩ đến đây, chàng cũng quyết tâm khám phá những bí mật chung quanh việc này.

Trương Bảo lộ sắc kinh hãi nói :

- Thích công tử...lời nói ấy của cậu...là thực đấy chứ?

- Vậy có lẽ nào, tôi lại mang sinh mạng của mình ra làm trò đùa hay sao?

- Nếu thế, thì hãy đi vậy. Tôi đưa cậu đến nơi đó !

Thích Đình Nhận liền bước theo Trương Bảo đến trước cửa nhà có để chiếc kiệu hoa màu hồng. Bên trong gian nhà ấy tiếng khóc ai oán không ngớt vọng ra...

Thích Đình Nhận theo chân Trương Bảo bước thẳng vào trong nhà.

Đêm đã đến và mỗi lúc mỗi đen tối thêm...

Gió núi bước nhiên thổi dữ dội...

Sau khi đã qua canh hai, Thích Đình Nhận liền bước ra cửa, vào ngồi trong chiếc kiệu hoa đặt sẵn ở đó. Bên trong gian nhà, tiếng khóc than không ngớt vọng ra...

Thích Đình Nhận đưa mắt xem xét bên trong chiếc kiệu, thì lại thấy trang trí vô cùng lộng lẫy, đồng thời có một mùi thơm thoảng qua mũi, khiến chàng ngây ngất lâng lâng.

Thích Đình Nhận đưa mắt nhìn chung quanh để chờ đợi.

Mãi đến quá nửa đêm, chàng mới cảm thấy một ngọn gió thoảng qua, tức thì chiếc kiệu đã bị nhấc bổng lên, nghiêng chạy đi như bay !

Thích Đình Nhận không khỏi kinh hãi, vì qua sự di chuyển nhanh chóng này, chàng thấy võ công của đối phương chẳng hề kém sút hơn chàng. Vậy nếu chàng không khéo đối phó, thì lần mạo hiểm này sẽ hung nhiều kết ít.

Nghĩ đến đây, chàng không khỏi thâm kinh hãi, nên liền thò tay vén nhẹ tấm rèm che trước mắt lên để nhìn ra ngoài, thì thấy hai người khiêng kiệu chính là hay tỳ nữ mặc áo xanh.

Chàng sợ hãi rút cánh tay trở lại, thâm nói :

“Áo xanh...áo xanh... Vậy có lẽ nào cô gái áo xanh mà ta đã gặp, chính là con Hồ Ly Tinh này chăng?”

Chàng thấy rằng sự nghi ngờ của mình rất có thể là đúng sự thật.

Nếu thế, cô gái áo xanh ấy bắt Tam Võ Vương mang đi là có mục đích gì? Có phải đã vì chiếc quạt Độc Phiến ấy chăng?

Chiếc kiệu tiếp tục chạy bay mãi độ một giờ đồng hồ, thì bỗng nhiên nghe một tiếng quát lạnh lùng truyền đến :

- Hãy đứng yên lại !

Tức thì, chiếc kiệu hoa liền đứng sững. Thích Đình Nhận vén bức rèm lên xem, thấy một cô gái áo xanh, chính là Khôi Tâm Nhân A Mẫn đang chặn đường của chiếc kiệu lại.

Thích Đình Nhận kinh hãi nghĩ rằng :

“Không ngờ A Mẫn bỗng lại xuất hiện nơi đây. Vậy nếu để cho nàng biết được việc này, thì biết tính sao?”

A Mẫn lạnh lùng cười nhạt :

- Nhị vị cô nương chẳng biết người đang khiêng trong kiệu ấy là ai sao?

Cô gái đứng phía trước chiếc kiệu lạnh lùng nói :

- Còn cô là ai thế?

- Chuyên việc bắt sống thanh niên, cưỡng dâm cho đến chết, chẳng rõ chủ nhân của các cô là ai thế?

- Cô không cần phải tìm hiểu việc đó !

A Mẫn nói :

- Ta nhất định phải can thiệp đến việc này !

- Cô thấy có thể can thiệp được hay sao?

- Chính tôi đang muốn thử cho biết !

Cô gái áo xanh nói dứt lời, liền từ từ bước thẳng về phía chiếc kiệu. Bởi thế, Thích Đình Nhận không khỏi luống cuống sợ hãi.

Vì nếu võ công của A Mẫn cao cường hơn hai cô tỳ nữ khiêng kiệu, thì chàng không thể nào đi đến gặp mặt được con Hồ Ly Tinh mà chàng nghi ngờ rằng dính líu đến việc mất tích của Tam Võ Vương.

Nếu việc này bị A Mẫn khám phá, thì chẳng hóa ra công lao của Thích Đình Nhận đều đổ vỡ cả hay sao? Do đó, thử hỏi chàng không sốt ruột sao được?

Sau một tiếng quát trong trẻo, A Mẫn bỗng nhiên lao người thẳng về phía cô tỳ nữ đứng trước kiệu nhanh như một luồng điện xẹt, đồng thời vung chưởng công thẳng vào đối phương.

Thế công của A Mẫn nhanh nhẹn tuyệt luân, nhưng cô tỳ nữ khiêng kiệu võ công cũng không phải tầm thường. Cô ta vọt người bay lên, rồi vung chưởng đánh trả lại nghe một tiếng vút.

Qua sự chống trả mãnh liệt và nhanh nhẹn của đối phương, đã làm cho A Mẫn không khỏi giật mình, vội vàng thối lui một bước. Trong khi đó, cô tỳ nữ áo xanh lại quát to trong trẻo, rồi công trả đòn đập ba thế chưởng.

Thế đánh của cô tỳ nữ áo xanh thật chẳng thua chi búa thiên lôi giáng xuống, vừa nhanh nhẹn vừa ác liệt phi thường, khiến Thích Đình Nhận trông thấy không khỏi thâm kinh hãi. Vì nếu đối phương chống trả mãnh liệt như thế này, A Mẫn sẽ liều mạng giao tranh cho đến kỳ cùng.

Quả nhiên đúng như sự dự liệu của chàng, A Mẫn quát to lên một tiếng, rồi công trả trở lại ba chưởng trong một khung cảnh hết sức hiểm nguy, rồi vùng nhẹ lao người tới ba bước đẩy lui cô tỳ nữ trở lại.

Ngay lúc ấy, cô gái áo xanh đang đánh nhau với A Mẫn bước quát rằng :

- A Hoa, mau chạy đi...!

Tiếng quát của cô tỳ nữ này vừa dứt, thì cô tỳ nữ đang đứng ở phía sau chiếc kiệu đã nhấc bổng chiếc kiệu lên, chạy bay về phía trước.

A Mẫn cất giọng trong trẻo quát to :

- Người định bỏ chạy đi đâu !

Dứt lời, nàng liền đánh mạnh ra một chưởng, đẩy lui sức tấn công của cô tỳ nữ áo xanh, rồi xoay lưng đuổi theo chiếc kiệu. Nhưng cô tỳ nữ áo xanh đang đánh nhau với nàng đã kịp thời lao người theo chặn mất bước tiến của nàng ta.

Lúc đó, chiếc kiệu của Thích Đình Nhận đang ngồi đã tiếp tục chạy bay tới trước mấy trượng. Bỗng lúa đó tiếng quát tháo giữa A Mẫn và cô tỳ nữ áo xanh cũng đã im bật. Cô tỳ nữ có tên gọi là A Hoa lên tiếng hỏi :

- Đã làm sao rồi?

- Không có chi cả !

Thích Đình Nhận nghe qua câu trả lời đó thì không khỏi thâm kinh hãi, vì đây chính là giọng nói của cô tỳ nữ áo xanh.

Thích Đình Nhận sợ hãi tự hỏi :

“Có lẽ đâu A Mẫn đã bị độc thủ của đối phương rồi”?

Thích Đình Nhận còn đang nghĩ ngợi, thì nghe cô tỳ nữ đang khiêng kiệu lên tiếng hỏi :

- Cô nương ấy là ai thế?

- Không được biết, nhưng võ công của cô ta chẳng phải thường !

- Cô ta đã bị chị đánh chết rồi chẳng?

- Không, vì cô ta trông thấy không làm sao ngăn được chiếc kiệu lại, nên đã bỏ đi rồi !

Thích Đình Nhận nghe thế mới khẽ thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, thâm nói :

“Xin cảm ơn trời đất...”.

Trong khi Thích Đình Nhận còn đang nghĩ ngợi, thì bỗng nghe lại có một tiếng quát lạnh lùng truyền đến :

- Có phải A Hoa, à A Lan đấy không?

- Thưa phải ạ !

- Tại sao các người lại về trễ như thế?

- Vì tỳ nữ phải đánh nhau với người ở dọc đường...

Liên đó, cô tỳ nữ liền đem mọi việc kể cho người ấy nghe.

Đối phương bèn lạnh lùng nói :

- Nếu thế, thì hãy mau đi về đi !

Chiếc kiệu lại tiếp tục lướt tới độ mấy mươi trượng nữa thì đã dừng yên lại. A Hoa lên tiếng nói :

- Thưa công tử, cô nương nhà tôi sẽ đến ngay bây giờ, vậy mời công tử hãy lên giường nằm nghỉ ngơi trước.

Thích Đình Nhạn nghe tiếng chân của họ mỗi bước càng xa và cuối cùng mất hẳn.

Thích Đình Nhạn vén rèm bước ra khỏi chiếc kiệu, đưa mắt nhìn chung quanh, thì không khỏi giật mình kinh hãi.

Vì đây chính là một khuê phòng của một cô gái !

Trong gian phòng, ánh đèn lờ mờ rất êm dịu. Trên chiếc giường ngà có để hai chiếc gối thêu và một chiếc mền tơ rất sang trọng. Đồng thời, chiếc màn cũng đã buông rủ từ lúc nào.

Tại góc mặt của gian phòng có một chiếc bàn trang điểm chạm trổ khéo léo, bên trên bày nhiều phấn sáp và một mặt kiếng đồng trong sáng.

Mùi thơm nhẹ nhàng không ngớt thoảng qua, khiến Thích Đình Nhạn cảm thấy rất hồi hộp trong lòng. Tất cả những thứ gì trong gian phòng này, quả có một sức quyến rũ to tát.

Chàng mạnh dạn bước tới chiếc giường ngà, vén màn chui vào nằm trong đó...

Bỗng nhiên, có tiếng bước chân đi rất khẽ. Thích Đình Nhạn giật mình đưa mắt nhìn ra cửa, thì không khỏi kinh ngạc đến trở mắt há miệng.

Vì lúc đó, đang có một cô gái tuyệt sắc mặc y phục lụa mỏng lộng lẫy và trong như gương đang đứng sững tại trước cửa phòng.

Người con gái ấy chỉ mặc một bộ y phục màu hồng mỏng manh bên ngoài như thế thôi, chứ bên trong không có mặc đồ lót chi cả.

Bởi thế, những cái gì quyến rũ và khiêu gợi nhất, đều hiện lên lờ mờ qua làn y phục mỏng manh đó...

Thích Đình Nhạn thì đưa mắt nhìn qua là đã thấy không sót một chỗ nào.

Sự thực ấy, quả có một sức khiêu gợi mãnh liệt, và chắc chắn không ai có thể tưởng tượng nổi.

Hơn nữa, một việc đã làm cho Thích Đình Nhạn không khỏi kinh hoàng hơn là người con gái có một nhục thể tuyệt trần này, không phải là người con gái mặc áo xanh thân bí mà chàng đã gặp vừa rồi !

Đối phương đã ồ ạt từ từ bước tới chiếc giường của chàng đang nằm. Thích Đình Nhạn không khỏi hết sức hồi hộp...

Liên đó, một mùi thơm ngào ngạt thoảng đến mũi chàng. Cô gái ấy đã nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh giường của Thích Đình Nhạn...